

Sygn. akt VIII Gz 70/15

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w następującym składzie:

Przewodniczący SSO Elżbieta Kala (spr.)

Sędziowie: SSO Barbara Jamiolkowska

SSO Marek Tauer

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2015 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku (...) **w B.**

przy udziale (...) **Spółka Akcyjna w B.**

na skutek zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 20 kwietnia 2015 r., sygn. akt BY XIII Ns-Rej KRS 896/15/119

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Bydgoszczy odrzucił (na podstawie art. 370 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc) zażalenie wnioskodawcy na zarządzenie Przewodniczącego z dnia 3 marca 2015 r., którym wezwano wnioskodawcę do uiszczenia zaliczki na poczet wynagrodzenia kuratora w kwocie 1.800 zł, w terminie 14 dni, pod rygorem oddalenia przedmiotowego wniosku. W uzasadnieniu Sąd I instancji podkreślił, że w/w zarządzenie jest zarządzeniem niezaskarżalnym, nie określa bowiem zasad ponoszenia kosztów postępowania, nie ustala wymiaru opłaty, jak i też nie dotyczy zwrotu opłaty lub zaliczki (por. art. 394 § 1 pkt 9 kpc). Sąd Rejonowy podzielił przy tym stanowisko wyrażone przez Sąd Okręgowy w Szczecinie w postanowieniu z dnia 7 kwietnia 2014 r. w sprawie o sygn. akt II Cz 474/14, iż samo wezwanie do uiszczenia zaliczki nie stanowi jeszcze rozstrzygnięcia co do zasad ponoszenia kosztów postępowania.

Wnioskodawca w zażaleniu zaskarżył postanowienie Sądu Rejonowego w całości, zarzucając mu naruszenie przepisu art. 394 § 1 pkt 9 kpc poprzez przyjęcie, że zarządzenie Przewodniczącego w przedmiocie wezwania do uiszczenia zaliczki na poczet wynagrodzenia kuratora jest zarządzeniem niezaskarżalnym. Skarżący domagał się uchylenia zaskarżonego orzeczenia w całości i nadania biegu zażaleniu z dnia 10 marca 2015 r. W szczególności odwołał się on do treści przepisu art. 5 ust. 1 pkt 3 ustawy o kosztach sądowych. Zarzucił także, że Sąd Rejonowy wydając zaskarżone orzeczenie przesądził, że wynagrodzenie kuratora ustanowionego na potrzeby postępowania kontrolnego stanowić będzie wydatek zaliczany do kosztów sądowych. Tymczasem, zdaniem wnioskodawcy, to organ administracji państwowej będzie ustalał wysokość wynagrodzenia za czynności podjęte przez kuratora w toku postępowania administracyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jest uzasadnione.

Nie wnikając na tym etapie w to, czy w świetle art. 96 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd Rejonowy miał podstawy do wezwania wnioskodawcy o zaliczkę na wynagrodzenie kuratora, stwierdzić w ocenie Sądu Okręgowego należy, że podstawy prawnej dla zażalenia na postanowienie wzywające do uiszczenia zaliczki na powyższe wydatki należy szukać w przepisie art. 394 § 1 pkt 9 kpc, przewidującego zażalenie na postanowienia, których przedmiotem jest: „zwrot kosztów, określenie zasad ponoszenia przez strony kosztów procesu, wymiar opłaty, zwrot opłaty lub zaliczki, obciążenie kosztami sądowymi, jeżeli strona nie składa środka zaskarżenia co do istoty sprawy, koszty przyznane w nakazie zapłaty oraz wynagrodzenie biegłego i należności świadka”.

Nałożenie na stronę obowiązku uiszczenia zaliczki na wynagrodzenie kuratora jest, w opinii Sądu Okręgowego, niczym innym, jak obciążeniem jej kosztami sądowymi, do których należą opłaty i wydatki, zaś do wydatków zalicza się m.in. wynagrodzenie kuratora (art. 5 ust. 1 pkt 3 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych). W tej sytuacji decyzję sądu w tym przedmiocie, zgodnie z treścią art. 394 § 1 pkt 9 kpc, strona może kwestionować zażaleniem. Warto też dodać, że na temat zażalenia w przedmiocie wynagrodzenia kuratora wprost mówi przepis z art. 22 pkt 4 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, co tylko potwierdza, iż możliwość wniesienia zażalenia w tym przedmiocie zawarta jest w dyspozycji art. 394 § 1 pkt 9 kpc (por. post. Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 8 marca 2013 r., sygn. akt I Acz 101/13, post. Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 27 czerwca 2013 r., sygn. akt I Acz 1005/13).

Powyższe względy uzasadniają konieczność uchylenia zaskarżonego postanowienia, na podstawie art. art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., o czym Sąd Okręgowy postanowił jak w sentencji postanowienia.